

Odmev iz Afrike

Ilustrovan mesečnik
v prosep afriških misijonov.

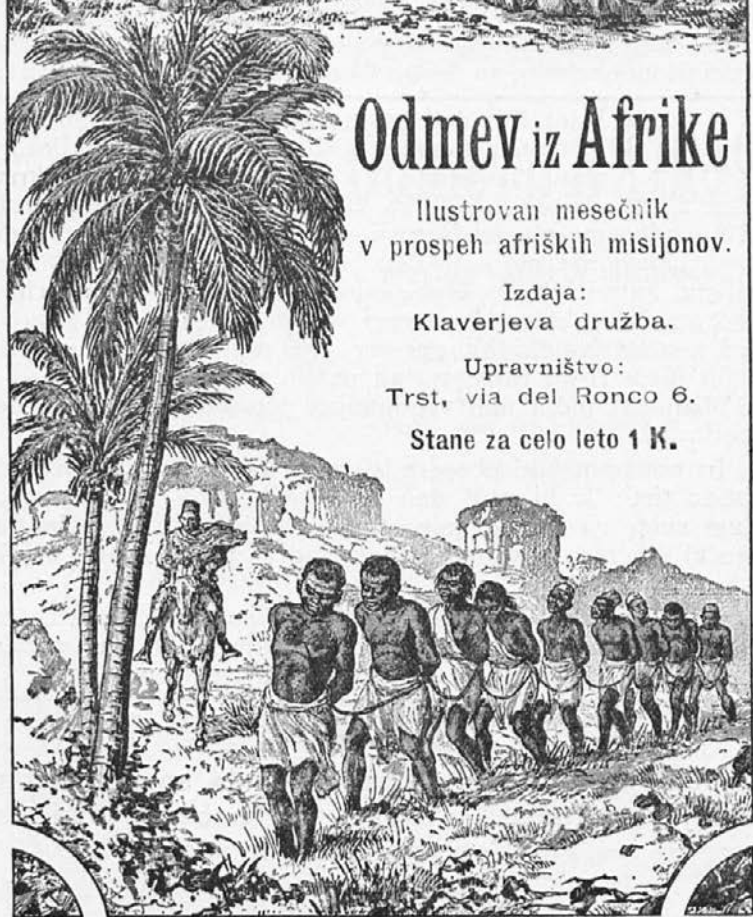
Izdaja:

Klaverjeva družba.

Upravništvo:

Trst, via del Ronco 6.

Stane za celo leto 1 K.

Odmev iz Afrike, ilustrovan mesečnik v pro-
v oproščenje zamorskih sužnjev. Stane za celo leto **1 K.**
Naroča se pod naslovom: Družba sv. Petra Klaverja, **Trst**,
via del Ronco 6. — Oddajalnica družbe sv. Petra Klaverja:

Ljubljana, Frančiškanske ulice 8, I. nadstr.

Ljubljanski naročniki lahko dobivajo list v zakristiji cerkve presv. Srca Jezusovega, kjer se
sprejemajo tudi novi naročniki.

Darovi se lahko pošiljajo tudi naravnost glavni voditeljici Klaverjeve družbe,
gospej grofici M. Tereziji Ledóchowski, **Rim**, via dell' Olmata, 16.

Vsebina številke meseca listopada.

Apostolski vikarijat Namaqualand, Heiragabies (O. G. Malinowski iz družbe oblatov sv. Frančiška Saleskega.) — Apostolski vikarijat britska osrednja Afrika, St. Marie du Nzama, O. Bourget, očetje iz Montforta. — Kratka misijonska poročila. — Slike: O. Malinowski, o. Gineiger in o. Auner iz družbe oblatov sv. Frančiška Saleskega. — Janez Christian, kapitan Bondelvertov, in Jakob Christian, sodnik Bondelvertov.

Pozor! Kdor želi dati krstno ime kakemu zamorskemu otroku, naj nam pošlje kot krstno darilo najmanj **24 kron**. Ta svota seveda ni za krstni obred, ampak za vzgojevanje dotičnega otroka, kajti navadno morajo misijonarji od krstnega dneva naprej zanj skrbeti. Misijonar mora plačati, oziroma vzdrževati ubogega katehista, kateri išče in krsti umirajoče otroke, ali mu prinese uboge otročiče, katere brezverni stariši pomečejo v grmovje, bodisi ker so dvojčki ali pa ker jim zobje ne rastejo prav, kjer jih divje živali raztrgajo ali pa jih mravlje pojejo.

Misijonar mora tudi vzgojiteljice teh otrok za njih delo odškodovati.

In odkod naj bi ubogi misijonarji ta sredstva dobili, ako ne bodo tisti, ki bi radi dali otrokom krstna imena, poslali majhne svote za vzgojevanje otrok? Od tistih pa ki ne morejo te zgoraj omenjene svote izplačati, radi vzamemo tudi manjše zneske.

A te zneske prepustimo velečastitim misijonarjem kot darilo za vzgojevanje otroka pod imenom N. N., in v takih slučajih nam je nemogoče nadalje o njih poročati.

POZOR!

Cenjene čitatelje opozarjamo, da se podružnica Klaverjeve družbe v Trstu ne nahaja zdaj več
via Fontanone 4, ampak
via del Ronco 6.

Sv. Peter Klaver, apostol zamorcev,
prosi za uje in za naše podjelje!

Odmev iz Afrike

Blagoslovljen po Piju X.

Upravništvo: TRST, via del Ronco 6.

Stane za celo leto 1 K.

Vsak prvi torek v mesecu daruje eden
vlč. misijonarjev v Afriki eno sv. mašo
za žive in mrtve ude.

Apostolski vikarijat Namaqualand.

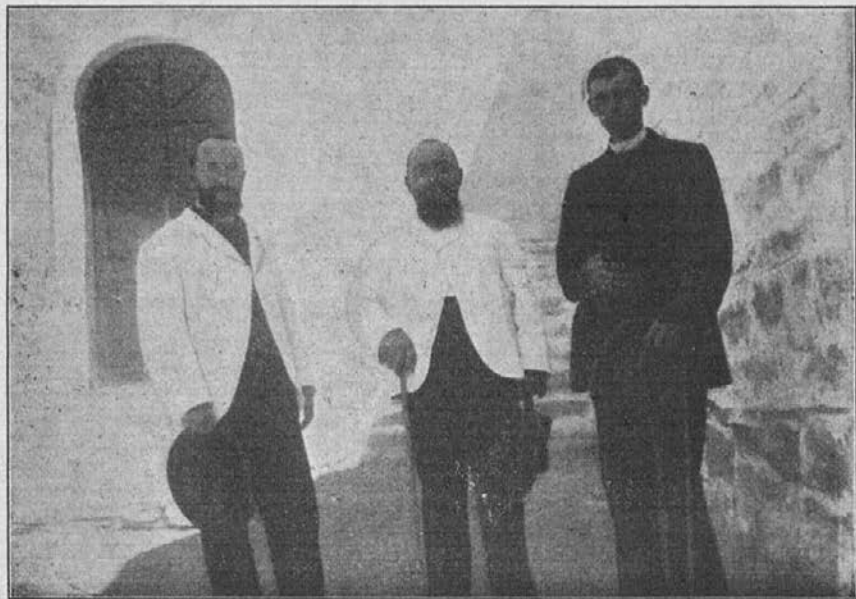
Oblati sv. Frančiška Saleškega.

Heiragabies, dne 18. prosinca 1907.

Ko pošiljajo predstojniki mlade, neizkušene misijonarje v daljne kraje, jim je težko pri srcu, in njihova pobožna želja je »krepek pogum« in pobožno bodrilo: »Ne dajte se ostrašiti vsled truda in težkoč!« Samozavest je pri tem skoro nekoliko užaljena, saj je vsak tako navdušen, nič ni prevelikega, česar bi ne bilo mogoče doseči, nič pretežkega, česar bi se ne hotel lotiti, vse je tako velezanimivo. Peroti navdušenosti mladega človeka kar ponese čez žgoča peščena pota, modro nebo se mu prijazno smehlja nasproti, in zvezde, o katerih je čital, da so v Afriki veliko krasnejše, vzbujajo vedno dobre in lepe misli. Zavest, da dela za Boga in za zveličanje duš, je kajpada močno bodrilo k delu. Da pa dela božja niso dela človeških rok, ampak da so njih korenine skrite v križu, da je pritekla njih življenska moč tudi iz križa, na to še zdaj nikdo ne misli; še manj se pomisli, da stoji delavec božjih del čisto že pod križem, predno je prispel na tabor. To se je zgodilo tudi nam. Da, bridke izkušnje so vklepale naš misijon, vklepale nas vse pod križem. Tri leta smo trpeli vse strahote vojske z ubogo naselbino in s četami, in danes moremo oznanovati le

dobrotno vodstvo božje previdnosti in reči, da nam je edino pogum, ki so nam ga želele nekdanje pobožne duše in katerega so nam z molitvijo izprosile, pomogel, ostati vztrajnim v tej izkušnji. Gotovo ste tudi Vi in vse vaše sodruženice pogosto molile za nas. Srčna hvala Vam za to!

Danes Vam hočem pa nekoliko poročati, kaj vse smo doživeli. Ostal bom zlasti pri tem, kar se tiče mene. Sestre bodo pa tudi po svoje pripovedovale, kako se je njim godilo. Nesrečna vojska je vzbruhnila dne 25. vinotoka leta 1903. v Warmbadu. Tri leta jo torej gospodaril meč v deželi, in tam,

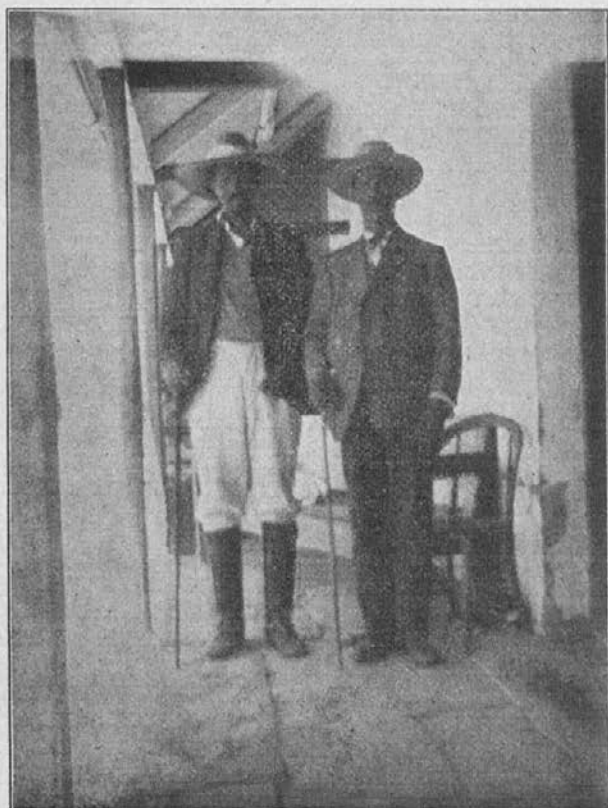

O. Malinowski, o. Gineiger in o. Auner iz družbe oblatov sv. Frančiška Saleškega.

kjer ustanavlja puška svoje krvavo gospodstvo, tam mora nastopiti tudi duhovnik, da bojevite čete spominja onih resnic, ki varujejo duše večne smrti, če smrtonosna kroglja prazni njih vrste. Tako sem nastopil svoja potovanja, da obhajam danes tukaj, jutri tam službo božjo, blagoslavljam grobove ter prinašam ubogim bolnikom po lazaretih tolažbe svete vere.

Dne 27. prosinca 1904. so potem sklenili mir v Kalkfonteinu. Veselje v deželi je bilo nepopisno, a žal se je moralo kmalu zopet umakniti žalosti. Koncem malega srpana se je zopet razširjal po deželi glas o novi vstaji. Grozen strah je pretresal vse. Kdor je mogel, je pobegnil na angleško posest, takega bega si kar ne morete predstavljati. Nobena železnica ne sprejme ne Vas ne prtljage; ni ga hotela, ki bi Vas sprejel

v prenočišče in Vam dal okrepčila. Jaz sam sem se udeležil enega takega bega. Pohišstvo, obleka, kuhinjska posoda, živila: vse to se naloži na en voz, šotor se razdere in tudi naloži. A voz ne sme biti pretežek, sicer ga ubogi voli ne morejo vleči. Vse drugo pa, česar ni mogoče vzeti seboj, se zapali; drugega pametnejšega sveta v tem položaju ni. Čredo je treba urno priganjati — ah, kako upitje je to! Marsikako krotko jagnjiče je moralo zaostati, ker je bilo še preslabotno, da bi bilo moglo

Janez Christian, kapitan Bondelvartov, in Jakob Christian, sodnik Bondelvartov.

hoditi s čredo, na vozu pa tudi ni bilo več prostora! In otroci vpijejo, deloma ker vidijo, kako mati joče in oče tarna vsled izgube, ki jih bo zadela, deloma pa tudi, ker trpe veliko pomanjkanja v tako usodnih razmerah. Ze se bližamo meji. Počivamo čisto malo, da pridemo brž s sovražnega sveta. Takih izseljencev smo videli tupatam, in kmalu so jo potegnili iz dežele vsi naseljenci. Dasi je bilo gmotno stanje pri četah kaj klavrno, in dasi se nismo zanašali na podporo in pomoč glede

živil, smo se vendar odločili, da vztrajamo tu s četami in jim ponudimo svoje moči. Voziček mi je bil cele tedne hiša, železnica, tuintam celo spovednica. — Leta 1905. mi je poverila nemška vlada težavni posel, da v njenem imenu ponudim Marenki, voditelju vstajnikov, mir. Trikrat sem romal v sovražni tabor, da z raznimi razgovori in prigovori privedem Marenko do sklepa, da se vda. Pri enem takem obisku v njegovem taboru me je doletela sreča, da sem zabranil veliko nesrečo. Mejtem namreč, ko sem se razgovarjal z Marenko, prihiti brzosel ter mu javi, da se čete bližajo. Marenka alarmira hitro svoj tabor in pošlje takoj sto mož, da se postavijo v bran. Moja prva misel je bila: zdaj si izgubljen! Hotentoti te bodo smatrali za sleparja, ker čete vendar prihajajo, dasi se je obečalo premirje. Ko se Marenka vrne, mu povem, da mora biti tu kaka pomota in nespোরazumljenje. Prosim ga, naj pošlje enega svojih ljudi naročit Hotentotom, naj ne streljajo; meni pa naj da dobrega osla, da pojezdim četam nasproti. Marenka se res da pregovoriti, in jaz jaham kakor blazen proti četam, ki so se ničesar hudega sluteč bližale; hoteli so namreč premirje porabiti, da osnažijo vodotoke, obdane od hotentotskih obkopov in stražišč.

Žalibog ni prišlo do miru. Sovražnik je postal močnejši in precej pogumnejši, ker si je bil svest boljšega poznavanja krajevnih razmer. Meseca kimovca 1906. mi je gospod polkovnik pl. Deimling zopet poveril vlogo posredovalca miru. Tako sem zopet romal okoli, lazil celih 6 tednov po bregovatih in vodnih potih, da topot poiščem poglavarja ali načelnika Bondelov. Žal je bilo vse zaman, in jaz sem se vrnil v Heiragabies nazaj. Kapitan je pa vendarle slišal, da ga iščem, in mi je poslal tri sle s prošnjo, naj pridem k njemu, češ da bi rad govoril z menoj. Dne 22. vinotoka sem pojezdil k njemu, po dolgem prigovarjanju sem dosegel, da je prišel 24. v Heiragabies z vsemi svojimi pribočniki, gospod nadporočnik pl. Estorff pa s svojim štabom iz Warmbada v Ukamas, da vodi mirovna pogajanja.

Malo dni pozneje sem privedel še 2 poveljnika Bondelov, da tudi nju pripravim za mir. A žal, manjkal je še podkapitan Jožef Christian, in brez njega bi bilo jako neprevidno sklepati mir; a kod naj ga zopet iščem? — Najprej so šli poslanci v hribe Harras, a tu Jožefa ni bilo. Nato se jaz sam odpravim na pot v hribe reke Oranje. To je pač najbolj divji in najnevarnejši kos zemlje, kar sem jih kdaj prelazil. Priznati moram, da Nemčija nikoli ne more primerno ceniti naporov svojih sinov tu na jugu, kajti pravega pojma o takih deželah si ni mogoče napraviti. V tem divjem kraju sem se sešel z Janezom Linksom, ki je prej opravljal pri svojih rojakih posel učitelja, pozneje se pa pridružil vstajnikom. Jaz mu razložim in razjasnim vse potrebno glede miru z naročilom, naj to sporoči Jožefu, ki je bival s svojim priboštvom takrat v Kapkoloniji, potem mi pa

naj naznani, se li smemo zanašati na Jožefa ali ne. Žal se je Janez Links v mojo veliko neprijetnost prekesno vrnil, in ker že 4 dni nisem imel nikakih živil, le še nekoliko kave, me je primoral glad, da sem se vrnil v Ramansdrift, kamor sem dospel ves oslavljen. Nekaj ur pozneje je prišlo poročilo, da so Jožefa v Kapkoloniji prijeli, in čez nekoliko dni njegovo pismo privoljenje k sklenitvi miru.

Dne 18. grudna sem dospel v Heiragabies, jezdil potem 19. v Ukamas, da sporočim vse gospodu nadporočniku pl. Estorffu, in 20. sem se vrnil v Heiragabies nazaj, da pregovorim kapitana in velikaše, naj pridejo h konečni odločitvi v Ukamas. Poveljnik je bil s tem zadovoljen in me je prosil, naj/nagovorim njegove ljudi, da jim vzbudim pogum in zaupljivost. Pri Jezusu v tabernaklju sem jih zopet zbral, in Jezus mi je položil na jezik prave besede, kajti odsihmal je vel čez vse blažilni duh miru. Dne 21. sem jezdil s poveljnikom in velikaši v Ukamas, kjer se je še isti dan vršila prva seja ozir »izročitve orožja (pušk)«. Sklep te seje je bil »Deo gratias«, ki sem ga tudi takoj telegrafično sporočil misijonom. Dne 22. se je obravnavalo vprašanje o naseljevanju. Ko se je tudi to rešilo k splošni zadovoljnosti, se je dne 23. sestavila in podpisala mirovna pogodba.

Popoldne smo jezdili nazaj v Heiragabies, kjer je bilo seveda veselje veliko. Ko se je kapitanu namignilo, naj bi še isti večer izročili puške, stopi res v stran, veli svoji ljudem, naj vzamejo puške in strelivo, ter pride na njih čelu pred našo hišo. Nato se je vršil slovesen, nepozaben prizor. Bondel za Bondelom stopi v našo sobico, položi puško in patrone na mizo ter odide skoz stranske duri in kuhinjo na prosto. Potem smo se zopet zbrali v kapelici. Slovesen blagoslov z navdušenim gromečim »Te Deum landamus« je sklenil ta veliki dan. — Božič je bil za nas res praznik miru. Praznikom pa slede zopet delavniki. V pripoznanje naših zaslug nam je polkovnik pl. Deimling izročil rod Bondelov, da jih pokristjanimo.

Bondeli so ravnokar odrinili na svoja za naseljevanje določena mesta, in jaz tudi jutri odpotujem, da organiziram dve novi postaji. Postaviti bo treba dve cerkvi, dve šoli in delavnici, 4 hiše za stanovanje; preskrbeti je treba vse. Bondelski otroci se morajo po točnem načrtu vaditi raznih potrebam primernih del in opravil. Naš delokrog se je povečal, a moja sredstva ne. Zato, spoštovana gospa glavna voditeljica, si usojam Vašo pozornost obračati na naši dve novi postaji Warmbad in Gabis ter Vas prositi, da pripomorete k pravi ustanovitvi. Potrebujem tudi nemških očetov in sester; zanje sem se že priporočil o. Lebeau. Nikakor pa ne smem stvari pustiti na cedilu, dolgovi imam že za 50.000 kron; a napravil jih bom še več, če bo treba.

Spoštovana gospa glavna voditeljica! še enkrat se drznem, obračati Vašo dobrotno pozornost na ta ubogi misijon ter Vas prositi, da v Svojih molitvah in darovih ne pozabite

Svojega hvaležnega
G. Malinowskega.

Apostolski vikarijat britska osrednja Afrika.

Maristi (očetje iz Montforta).

St. Marie du Nzama, dne 7. prosinca 1907.

Spoštovana gospa glavna voditeljica!

Tri mesece sem že zopet na svojem ljubem misijonu v Shiré. Tekom moje triletne odsotnosti se je tu, hvala Bogu, marsikaj spremenilo na boljše, posebno postaja St. Marie du Nzama je v najlepšem cvetu; nastala je tu vzorna duhovnja. Četudi je število njenih duš še precej majhno — 310 krščenih, 200 mej njimi takih, ki so že prejeli sveto obhajilo — zlasti z ozirom na veliko število še paganskih zamorcev, smo vendar srečni, da moremo za zdaj vsaj to peščico zbirati okrog sebe. Ob nedeljah popevajo vsi, možki in ženske, pri sveti maši. Naših cerkvenih spevov se kaj lahko priuče; o Božiču so se naučili celo Gounodove maše. Seveda ni šlo vse tako vzorno in točno, a vendar bi se bili naši Evropejci čudili nad tolikim uspehom. Nekega dne sem bil res veselo iznenaden, ko jih slišim popevati celo natanko in točno lepo pesmico blagega Montforta:

«Par l' Ave Maria
Le péché se détruire.

Par l' Ave Maria

Toute grâce nous viendra.»

«Po Češčenimariji
bo uničen greh.

Po Češčenimariji

nam bo došla vsa milost.»

Kako tolažljivo je za nas, ko jih vidimo tako goreče prihajati k sv. maši in zvečer k molitvi sv. rožnegavenca! Skoro vsak nosi rožnivenec vidno okoli vratu, in posebno možki ga radi in pridno molijo. Nekateri zmolijo čestokrat po tri, štiri rožnevence kar tako skokoma s tem, da porabijo vsak prost trenutek v ta namen. Res, jako vzpodbuden vzgled pobožnosti in pa sramotilen za marsikaterega krščenega Evropejca! Možkih je tu dvakrat toliko kakor ženskih, kar me navdaja z opravičeno nado, da bo misijon uspeval, kajti možje so dosti bolj inteligentni in razodevajo več smisla za našo vero nego žene. Ker je mož glava obitelji, in ker prihaja dober vzgled od njega, upam, da se bo ustanovila tu krščanska občina, ki bo res

trdnega obstanka. Sploh sem prišel do spoznanja, da ne more ničesar človeka tako preobraziti tudi nazunaj kakor ravno prava vera. Treba je pogledati razliko, ki se kaže na obrazih, v celem gibanju in kretanju krščencev in nevernikov, da celo katehumenov, pa se prepričaš o resničnosti moje trditve.

To so take tolažljive izkušnje, ki veliko pripomorejo k temu, da dobi misijonar več poguma v svojem težavnem delovanju. A milostljiva gospa bi gotovo ne imeli pravega pojma o naši takozvani «vzorni postaji», ko bi ne pripomnil, da imamo v bližnji okolici misijonovi še 300 katehumenov in 7 šol, pri tem pa še ne vštete mnogoštevilnih zamorcev, ki ob nedeljah trumoma prihajajo k pouku. Še lepše nade za bodočnost nam vzbujajo misijon Št. Josef de Nguludi. A žal nam manjka pomočnikov in gmotnih sredstev. Lepa knjiga «Za Mpulumutsi» iz vaše tiskarne v Solnogradu vzbuja občudovanje pri zamorcih. Ta knjiga je poklicana, da stori veliko dobrega, in bo delovala kakor apostol med zamorci!

Jaz bom molil za Vas, spoštovana gospa glavna voditeljica, in za vse Vaše sotrudnice in sotrudnike, storite to tudi Vi za tako uboga mašnika, kakor sem jaz. Naj Vam Jezus in Marija pošljeta pomočnikov, ki si jih želite!

Z velespoštovanjem in s hvaležno vdanostjo v Kristusu Jezusu

P. Bourget,
misijonar.

Kratka misijonska poročila.

Benghazi (Tripolis). Frančiškan o. Paulinus nam piše z dne 14. prosinca letošnjega leta: «Velika karavana, ki sem jo omenjal v zadnjem poročilu, je že dospela do svojega cilja. Privedla je veliko sužnjikov, vzlasti mnogo otrok; osem sem jih rešil, 6 deklic in 2 dečka, 10 drugih še pa čaka odrešenja; a kaj, ker nimam cvenka! Gospa glavna voditeljica ste se mi tako velikodušno ponudili, da mi hočete pomagati; prosim torej prav nujno, pošljite mi nekoliko denarja. Hudo bi me bolelo, ko bi moral pustiti uboge otroke žalostni usodi. — Ravno pišem poročilo o onih osmerih odkupljencih, ki Vam ga upam kmalu poslati. Kakor hitro bom tako srečen, da odkupim še teh deset otrok, jih bom skušil spraviti v.e v malo hišico, ki jo imamo v vrtu zunaj mesta. To bi bil začetek mojega sirotišča, in s tem bi bila izpolnena moja najpri-

srčnejša želja in načrt, ki ga imam že ves čas svojega šestnajstletnega misijonskega življenja.

Msgr. Clark, apostolski vikar Somalijev, piše dne 14. grudnia 1906: «Naš težavni, pa ljubi misijon ste obdarovali s tolikimi dobrotami, da mi je v veliko zadoščenje, če se Vam smem zahvaliti. To storim tem raje v tem svetem božičnem času, ko nam Zveličarjeve jaslice tako ljubko govore na srce V primeri z njegovo ljubeznijo je vsaka človeška požrtvovalnost, tudi najplemenitejša, kakor senca. Preteklo leto nam je rodila dokaj težav in marsikako bridko izkušnjo, a prihranilo mi je tudi neko izredno veselje. Apostolski prefekt Eritreje me je povabil, naj podelim štirinajstim malim abesinskim mašnikom svete redove. Pet jih je bilo pridruženih misijonom očetov lazaristov. Tudi v deželi Somalijev prospeva naše delo. Sezidala se je

precej prostorna cerkev; opeko so napravili naši mali Somali. Posebno skrb imamo tudi za toli imenitno zadevo, kakor so krščanski zakoni. A nespametno bi bilo, ko bi hoteli računati le z uspehi, zraven bi pa čisto pozabili na težkoče, ki nas čakajo v teh deželah mohemadanstva.»

Iz Conakrya v francoski Guineji smo prejeli od o. Lerongea sledeče pismo: Neizrekljivo gorje prebada srce mladega misijonarja, ko pozdravlja njegovo oko zadnjikrat domačo zemljo. Ta hrani, zraven bi pa dragega; tam v tujini pa vabi le neznanu. Njegov sklep dovrši edino beseda Gospodova: »Kdor zapusti očeta ali mater ali polje ali njivo zavoljo mojega Imena, bo prejel stoterno.« Obljubljenemu stoternemu plačilu se pridružuje ljubezen, duhovno sorodstvo s spreobrnjeno čredo, plodonosno polje z zlatimi sadovi. Vsaka žrtev rodi svoje plačilo. Sreča, ki širi naše srce pri uspehu, stori, da pozabimo bolešno ločitev, in ta sreča se množi po letih delovanja. Menda čuti in doživi to vsak sobrat, ako se ozre v preteklost. Vedno dalje prodira zmagovito sv. križ, in milost sv. krsta očiščuje in posvečuje srca. Močno vabi delež pri plačilu apostolov, ki ga na novo pozivlja upanje, na novo navdušuje gorečnost za delo. V štirih letih je poskočilo število sv. krstov za eno tretjino. Z radostjo moremo govoriti celo o prav rednih in poštenih razmerah. Počasno, korakoma, a stalno

napreduje krščanstvo. S tem je podjetje tem trdnejše in stalnejše. Kamar stopi misijonarjeva noga, se vzdigne altar poleg njegovega šotora. Utica s slamnato streho spominja na votlino v Betlehemu; z isto siromašnostjo in z isto ljubeznijo prihaja tudi tu božji Zveličar doli k svojim otrokom. — Dokaj ugodnosti in koristi nam prinaša tudi nova železnica, ki prekrži naš okraj. Ta nova cesta vodi k mnogim vasem, koje bi bilo sicer težko poiskati vsled prejšnjih slabih prometnih razmer. Nekdaj je rimska svetovna vlada pospeševala razširjanje krščanstva. Dandanes pa uredi Bog tako, da služi njegovemu svetenemu namenu in oznanovanju njegovega nauka človeško znanje pa človeški napredek. Mnogo se ima zahvaliti misijon Vaši izvrstni družbi. Klaverjeva družba je priskrbela vso opravo za dve kapeli, Duberka in Kindie. Zadnji čas smo pozidali še štiri nove, eno v okolici Roba, dve ob vratih Sanghas, četrta slednjič se dviguje v ravnini Corah. Vsem štirim še nedostaje okraskov in olepšav. Slamnata streha krije ilovnato zidovje. Mohamedanec, ki gre tu mimo, maja z glavo in se čudi toliki revščini. — Več besedovanja menda pač ni treba. Vaša družba pozna zdaj mojo stisko. Podala bo svojo roko v pomoč, da se spodobnejše okrase tista stanovanja, v katerih Zveličar tako pogosto prebiva mej svojimi črnimi otroki.

Popolni odpustek,

ki ga lahko dobijo udje družbe sv. Petra Klaverja meseca listopada.

Dne 30. listopada na god sv. apostolna Andreja.

Pogoji: Vreden sprejem zakramenta sv. pokore in presv. Rešnjega Telesa, obiskanje cerkve in molitve po namenu sv. Očeta za razširjanje sv. vere.

Ponatis člankov iz „Odmeva iz Afrike“ ni dovoljen, ponatis misijonskih pisem in poročil le z natančnim podatkom virov.

Izdaja Klaverjeva družba v Solnogradu. — Odgovoren urednik: Anton Slamič,

Tisk tiskarne sv. Cirila v Mariboru.

DAROVI.

Od 1. do 31. velikega srpana 1907.

Za afriške misijone: Preč. g. župnik Matičič 2 K, roženenske sestre v Suhi 4 K, po Jeri Blažič 17 K, preč. gospod Jenko nabral 8 K, Karl Sturm 2 K 50 v, Antonija Koprivec 5 K 10 v, Neimenovan v Ljubljani 2 K, n. v Ljubljani 2 K, n. v Ljubljani 5 K, Anton Reschitz 5 K, n. v Ljubljani 1 K, Jera Stibernik 3 K 82 v, iz Vrhnike 8 K, preč. g. župnik Drnovšek 10 K.

Za sv. maše: Preč. gospod Jenko 4 K, J. Bergant 2 K, Sabina Saražin 4 K, po Tereziji Zupan: rodovina Žuža 2 K, J. Zadobovšeh 2 K, Ivan Nemeč 2 K.

Za stradajoče v Afriki: J. Bergant 40 vin., po Rozaliji Miklavčič: F. Zlemperger 1 K, Sabina Saražin 11 K.

Za odkup poganskih otrok: Franc Fakin za svojega krščenca Franca 20 K, Lucija Čadež za dva dečka in eno deklico kateri naj se krstijo na ime: Jožef, Anton in Marija, 100 K. Marija Sternena za eno pogansko deklico, da bi se krstila na ime Marija, 16 K. Neimenovana, da se krsti deklica na ime Frančiška, 16 K.

Za kruh sv. Antona v Afriki: J. Žnidaršič 1 K 65 v, po R. Miklavčič F. Zlemperger 2 K, po M. Brenčič M. Zaveljčina 20 v, N. Markizeti 20 v, M. Knez 5 K, J. Petkovšek 1 K, J. Hrast 3 K, P. Čauš za dobljeno milost 10 K, po Petru Trebec Neža Ničman 50 v, Jerman 40 v, M. Udrih 1 K, po preč. gospodu Jenko J. Maljevan 1 K, po Francu Kupčić N. N. 2 K, H. Sidar 6 K, M. Kobal 3 K, N. N. 2 K, učenci ljudske šole v Celju 30 v, po Ivani Pavlovič 3 K 90 v, po T. Zupan M. Kmet 5 K, Ana Durnik 1 K, Ivan Nemeč 1 K, Marija Mramor 9 K, Ivan Šašelj 10 K, Jera Prosene 1 K 20 v, Ana Sernak 1 K, neimenovan v Ljubljani 1 K, neimenovan v Ljubljani 20 K, iz Vrhnike 115 K, neimenovan 40 v.

Za vinar sv. Petra Klaverja: Janez Žnidaršič 4 K, M. Brenčič 4 K 5 v, Ivana Pavlovič 12 K 50 v, Alojzij Peterca 2 K 40 v, Franca Mlakar 1 K 60 v, Ana Sernak 5 K, Ivana Barl 32 K 90 v, Marija Bevc 16 K 37 v.

Za Klaverjevo družbo: po Tereziji Zupan H. Kreže 1 K, po R. Miklavčič J. Rajnar 1 K, A. Tome 2 K, F. Zore nabrala 3 K 70 v.

Podporniški prispevki: Preč. gospod Benkovič, župnik 3 K, preč. g. župnik J. Kokič 9 K, preč. g. župnik Presečnik 3 K, Simon Koren 2 K, preč. g. Štefan Jenko 2 K, preč. gospod Janez Dragasnik 9 K, preč. g. župnik Hojnik 9 K, Alojzij Seljak 2 K 50 v, Franc Rupar 4 K, Terezija Podlogar 2 K,

Skupna vsota 595 K 59 v.

Poslani predmeti:

Roženenske sestre na Suhi: obleko in perilo, Ana Vojščak: znamke.

Darila za afriške misijone v obče za krste ali za odkupovanje sužnjih otrok, za vzdrževanje katehistov in semeniščanov itd. naj se — z natančnim zaznamovanjem namena — pošiljajo na upravništvo: Trst, via del Ronco 6; Ljubljana, Frančiškanske ulice 8/1. Darila bodo v „Odmevu iz Afrike“ naznanjena. Pisma in denarne pošiljate se lahko tudi naravnost pošiljajo glavni voditeljici družbe: Grofica Marija Terezija Ledóchowska, Rim, via dell' Olmata, 16.

Družba sv. Petra Klaverja v podporo afriških misijonov

ima svoje postojanke pri Mariji Sorg v Solnogradu, na Dunaju I. Bäckerstrasse 20, v Trstu via del Ronco 6, v Rimu, via dell' Olmata 16.

Družba sv. Petra Klaverja se je pričela v Rimu dne 29. aprila 1894. Tega dne je dovolil sv. oče Leon XIII. grofici Mariji Tereziji Ledóchowski pri zasebnem zaslišanju, da jo sme ustanoviti. Komaj osem let po svoji ustanovitvi je dobila družba od apostolskega sedeža pohvalno pismo, dne 7. svečana 1902. Posredovala ga je propaganda, katera ima tudi nadzorstvo čez družbo.

Družba ima namen, da rešuje duše ubogih zamorcev v Afriki, ki so odkupljene z dragoceno krvjo Jezusa Kristusa. Njeni udje ne odhajajo v Afriko, ampak podpirajo iz daljave vse afriške misijone brez izjeme, ker jim pošiljajo darove v podporo in pokrščenje črnega dela sveta.

Jedro družbe je ženski zavod. Podpirajo ga zunanji udje, razširjevalci, oziroma razširjevalke, ki vplačajo vsako leto vsaj dve kroni. Prvi namen udov je lastna posvetitev, njih poseben namen pa je sodelovanje pri pokrščenju afriških zamorcev.

Da bi se pač požrtvovalna in velikodušna dekleta, ki se žele popolnoma darovati Bogu in najbolj zapuščenim dušam v Afriki, oklenila tega zavoda in da bi se poprijela apostolskega delovanja kot pomožne misijonarice. Kdor se mu pridruži s pravim poklicem, vloži kamen k velikemu podjetju, katerega dovršitev želi Bog sam. »*Žetev je velika, delavcev, oziroma delavk, pa je tako malo.*«

Skrbno vzgojene deklice, posebno one, ki znajo več jezikov in so izučene v knjigovodstvu, došle bi nam posebno dobro. Revščina ni nobena zapreka, ako imajo le poklic. Tiskan pouk in pogoji za vsprejem se dobe zastonj. Kdor želi natančnejših poročil, naj se obrne do

grofice Marije Terezije Ledóchowske

==== Rim, via dell' Olmata 16. ====